

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **O. M.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, sídlem Žižkova 57, Jihlava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2018, č. j. KUJI 40978/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 7. 2020, č. j. 32 A 7/2018 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „městský úřad“) ze dne 13. 3. 2018, č. j. MHB_DOP/3009/2017-23, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že jako řidič automobilu tovární značky Mercedes dne 12. 8. 2017 v 15.17 hod. v obci Havlíčkův Brod, ulice Rozkošská, řídil vozidlo nedovolenou rychlostí, neboť mu v úseku, kde je rychlost stanovena do 50 km/h, silniční laserový rychloměr ProLaser III PL-DOK I, obsluhovaný hlídkou Městské policie Havlíčkův Brod, naměřil rychlost jízdy 57 km/h (po odečtení odchylky 3 km/h). Tím žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[2] Žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud nepřisvědčil namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a rovněž nedospěl k závěru, že by byla porušena zásada bezprostřednosti. K souboru žalobních námitek vztahujících se k provedení měření rychlosti krajský soud konstatoval, že o spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti svědčí v nyní projednávané věci celý komplex důkazů. Měření rychlosti žalobcova vozidla bylo provedeno proškolenou obsluhou v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Krajský soud z obsahu správního spisu nezjistil, že by při měření vozidla byla na místě přítomna další osoba, žalobce nadto kromě obecné námítky neoznačil ani nepředložil žádné důkazy, které by tvrzení o přítomnosti další osoby dokládaly. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nesprávného umístění záměrného kříže na vozidle žalobce, námitky týkající se vzniku tzv. *slip effectu* považoval za spekulativní a účelové. V daném případě nebylo vozidlo žalobce měřeno z boční strany a nevyskytla se ani chyba, pro kterou by zařízení měření přerušilo a výsledky neuložilo. Za nedůvodnou krajský soud označil rovněž argumentaci týkající se naplnění materiální stránky přestupku a lhůty k úhradě nákladů řízení, k níž uvedl, že stanovení konkrétní lhůty splatnosti nákladů řízení je věcí rozhodujícího správního orgánu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že krajský soud aproboval rozhodnutí žalovaného opírající se o nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Záměrný kříž se sice nacházel na stěžovatelově vozidle, tato skutečnost ovšem neprokazuje, že bylo měřeno právě jeho vozidlo. Záměrný kříž se během měření neukazuje, objeví se až po měření na fotografii, a nemusí tak být vždy v souladu se zaměřovacím bodem, který vidí policista během měření (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27). Zároveň nebylo postaveno najisto, kdo v daném případě obsluhoval rychloměr. Krajský soud dovodil, že rychloměr obsluhoval strážník městské policie. Ve správním spisu je však obsažena fotografie, na níž stojí strážník vedle vozidla stěžovatele. Tuto fotografii musel někdo pořídit, a tedy je zřejmé, že se na místě nacházela minimálně jedna další osoba. Stěžovatelovo tvrzení, že se nejednalo o strážníka městské policie a že právě tato osoba rychloměr obsluhovala, proto nelze vyloučit. Dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil také otázku týkající se splatnosti nákladů řízení. V daném případě bylo nutno analogicky aplikovat § 46 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť dává-li právní předpis určitá minimální práva pro splatnost pokuty, není důvod, aby táž pravidla nebyla aplikována na platbu nákladů řízení.

pokračování

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze stručně uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry vyslovenými v napadeném rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Stěžovatel předně v kasační stížnosti namítal, že krajský soud aproboval rozhodnutí žalovaného opírající se o nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.

[7] V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla postačuje vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního rychloměru (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, či ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Vyjmenované podklady rozhodnutí (oznámení přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a ověřovací list silničního laserového rychloměru) tvořily základ zjištěného skutkového stavu i v nyní posuzované věci. Městský úřad poté s ohledem na obsah stěžovatelova vyjádření k podkladům rozhodnutí doplnil spisový materiál o originál snímku č. 8428 ze dne 12. 8. 2017 pořízený v 15.17 hod., na němž je vidět záměrný kříž měřicího zařízení na pravém předním světlotmetu stěžovatelova vozidla, vyjádření Policie České republiky k měření rychlosti motorových vozidel Městskou policií Havlíčkův Brod pro daný rok v souladu s § 79a zákona o silničním provozu - seznam komunikací (včetně ulice Rozkošská v obci Havlíčkův Brod), sdělení o směru jízdy vozidla na snímku č. 8428 - z Havlíčkova Brodu směrem do Perknova, návod k obsluze silničního laserového rychloměru ProLaser III PL-DOK I a potvrzení o absolvování školení operátora tohoto typu laserového rychloměru příslušným strážníkem Městské policie Havlíčkův Brod. Žádný z těchto podkladů založených ve správním spisu nevzbuzuje pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu.

[8] K námitkám zpochybňujícím vlastní měření rychlosti krajský soud správně poznamenal, že z fotodokumentace obsažené ve správním spisu (viz originál snímku č. 8428) je patrné, že záměrný kříž je zobrazen na pravém předním světlotmetu vozidla, což dostatečně prokazuje, že bylo zaměřeno právě vozidlo stěžovatele. K měření rychlosti vozidla, které stěžovatel řídil, byl použit řádně ověřený a certifikovaný silniční laserový rychloměr ProLaser III PL-DOK I, který provádí měření tak, aby nebyla výsledná hodnota zkreslena žádnými vnějšími vlivy. Krajský soud také správně upozornil, že došlo-li by k chybě měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo (na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření).

[9] Se stěžovatelem je možno souhlasit do té míry, že záměrný kříž sám o sobě nepředstavuje bod, který snímá rychlost vozidla. Označuje však záměrný bod (tj. místo dopadu měřicího laserového svazku) zobrazený na snímku pořízeném při měření rychlosti. Pokud stěžovatel v této souvislosti poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, jednalo se o případ s nevhodně zvoleným místem měření, neboť sloup pouličního osvětlení tvořil překážku ve výhledu. Přesto i v tamním

případě dospěl soud k závěru, že tato skutečnost neměla vliv na správnost výsledku měření. Taková situace ovšem v nyní projednávaném případě zjevně nenastala. Krajský soud nepřehlédl, že kovové překážky viditelné na fotografii z měření (sloupy veřejného osvětlení) se mezi měřicím zařízením (resp. v předpokládaném svazku laserového paprsku) a vozidlem stěžovatele nenacházely. Stejně tak se vozidlo jedoucí před vozidlem stěžovatele nenacházelo v takové pozici, aby mohlo jakýmkoli způsobem výsledek měření ovlivnit. Technologie měřicího zařízení, použitého v nyní projednávaném případě, nadto měla schopnost přesného zaměření umožňujícího vybrat jediné vozidlo z kolony vozidel. Laserový paprsek tak dosáhl přesně měřeného vozidla, konkrétně vozidla stěžovatele. Uplatněné kasační námitky týkající se nepřesného zaměření záměrného kříže, následkem kterého došlo k chybně provedenému měření rychlosti, tedy nejsou důvodné.

[10] Nejvyšší správní soud taktéž nemá ve shodě s krajským soudem pochybnosti o tom, že měření provedl proškolený strážník Městské policie Havlíčkův Brod. Krajský soud v napadeném rozsudku sice konstatoval, že z obsahu správního spisu nelze zjistit přítomnost další osoby při měření vozidla, stěžovatel nicméně poukázal na skutečnost, že snímek, na němž stojí strážník městské policie u stěžovatele vozidla, musel být někým pořízen. Kdo uvedený snímek pořídil, ovšem není pro závěr o spáchání přestupku stěžovatelem podstatný. Přítomnost další osoby na místě měření, kterou mohl být další strážník městské policie (neboť fotografie č. 8428 zachycuje na místě zaparkované vozidlo městské policie), totiž není způsobilá výsledky provedeného měření zpochybnit. Krajský soud nadto správně poznamenal, že stěžovateli nic nebránilo, aby na podporu tvrzení, že se na místě měření nacházela ještě jiná osoba v oranžové vestě, označil a předložil jakýkoli důkaz (např. vlastní pořízenou fotografii), což však neučinil. Z obsahu správního spisu vyplývá (a tato skutečnost nebyla ničím vyvrácena), že měření bylo prováděno příslušným strážníkem městské policie řádně proškoleným k obsluze daného typu rychloměru a že shromážděný spisový materiál podává věrohodný a přesvědčivý obraz o zjištěném skutkovém stavu věci.

[11] Stran posouzení otázky stanovené patnáctidenní lhůty splatnosti nákladů spojených s řízením o projednávání přestupku se Nejvyšší správní soud rovněž ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, lhůtu pro zaplacení nákladů řízení neurčují. V podané žalobě stěžovatel výslovně neuvedl, na základě čeho (a z jakého právního předpisu) dovozuje, že lhůta splatnosti nákladů řízení má být delší. Pokud stěžovatel až v podané kasační stížnosti poukázal na analogickou aplikaci § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (určující splatnost uložené pokuty), Nejvyšší správní soud uvádí, že toto ustanovení nelze v případě ukládání povinnosti obviněnému nahradit náklady řízení paušální částkou (§ 95 téhož zákona) analogicky aplikovat. Je věcí správního uvážení, jakou lhůtu správní orgán k náhradě nákladů řízení stanoví. Navíc, i v případě splatnosti pokuty zákon v § 46 odst. 2 připouští její stanovení jinak, neboť platí, že pokuta je splatná do 30 ode dne, kdy rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci, *pokud správní orgán nestanoví lhůtu jinou*.

[12] Stěžovatel zároveň netvrdil, jakým způsobem se lhůta splatnosti nákladů řízení stanovená v délce patnácti dnů konkrétně dotkla jeho právní sféry. Měla-li případné dotčení stěžovatelových práv představovat samotná délka této lhůty, lze uzavřít, že ji nelze pokládat za excesivní vybočení z praxe správních orgánů.

pokračování

[13] K vyjádřenému nesouhlasu stěžovatele, resp. jeho zástupce, se zveřejňováním osobních údajů na webových stránkách soudu, který ani nelze pokládat za kasační námitku, neboť nemá žádný vztah k předmětu tohoto řízení, Nejvyšší správní soud nad rámec rozhodovacích důvodů uvádí, že závěry k této otázce jsou zástupci stěžovatele dostatečně známy již z předchozích řízení, v nichž vyjádřil stejný nesouhlas. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na dřívější judikaturu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 - 44, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145), v níž soud na totožný nesouhlas již odpověděl. Zároveň Nejvyšší správní soud judikoval (např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29), že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou tedy uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu